

[Kim Behnke]

nes, og hvilke lempelser der skal gennemføres, med det formål, at Ålandsøerne kan tiltrække folk fra hele verden. For der er jo god grund til at forvente, at folk fra hele verden i de kommende år – ikke bare måneder eller halve eller hele år, men måske i de kommende ti år – vil drages mod Østersøen.

I Tyskland – delstatsregeringen i Nordrhein-Westfalen, delstatsregeringen i Schleswig-Holstein, delstatsregeringen i Hamburg – alle steder har man diskuteret og vedtaget større eller mindre planer, der går ud på, at også aktiviteter i Nordsøen skal udgå fra det, man populært kalder Hamburg-Berlin-aksen.

Man har i Nordisk Råd diskuteret spørgsmål om Østersøen som Nordens kraftcentrum. Man har meget store forventninger i Estland, Letland og Litauen – forventninger, som også den danske nuværende og tidligere regering har bidraget til både økonomisk og moralsk med udtalelser og med tilsagn om, at der skal ske en ekspansiv udvikling netop i deres region. Polen rækker også ud til Østersøen og vil derfor kunne være en del af disse aktiviteter.

Når alle disse aktiviteter i større eller mindre grad bliver gennemført i regionen omkring Østersøen, er der ingen tvivl om, at der følger masser af arbejdspladser i kølvandet. Som tidligere skal vi ikke fra Fremskridtspartiets side i denne forbindelse give særlige karakterer til hjælp og støtte til Øst – det er et andet forum, det foregår i – vi skal blot konstatere, at det altså vil ske i det kommende tiår, og det er i den forbindelse efter vores mening simpelt hen for dumt, hvis vi fra dansk side sover i timen.

Derfor kom meldingen allerede den 8. februar, og vi glædede os ikke bare meget, men overordentlig meget, da meldingen, da replikken fra Bornholm var utvetydig; selv det bornholmske Socialdemokrati kunne se perspektivet i, at man udnytter mulighederne for gennem erhvervsskattelettelser at trække nye erhvervsaktiviteter til Bornholm.

At disse lokale ønsker så ikke er trængt gennem de tykke mure til partikammeraterne her i Folketinget, kan vi jo kun ærgre os over, for da der skulle være forhandlinger mellem regeringen og repræsentanter fra det bornholmske politiske liv og erhvervsliv i februar måned, var det, som vi har været inde på tidligere i debatten, noget af en kold karklud, man gav i hovedet, for man kunne jo, ligesom man gør på an-

dre områder, nedsætte et hurtigt arbejdende udvalg. Hvor hurtigt arbejdende man var ved jeg ikke, men i hvert fald kunne vi den 15. april i dagspressen læse om, hvad det så er for forslag, man har fra regeringens side.

Det er forslag om, at man skal give yderligere tilskud til nogle fonde på Bornholm – nogle fonde, hvis virke er tvivlsomt – man skal give yderligere tilskud til at ophugge det bornholmske fiskerierhverv, og så skal man altså endelig langt om længe se at få notificeret en investeringsordning, som er vedtaget så langt tilbage som sidste sommer.

Det synes vi er for magert. Det synes vi er uforskammet over for bornholmerne, og det vidner om, at man i regeringen ønsker at misbruge den her sag til at føre socialdemokratisk omfordelingspolitik. Man ønsker at misbruge sagen til at gennemføre gamle socialdemokratiske travere, som alle andre steder har vist sig at være virkningsløse.

Konsekvenserne af det her bliver nemlig ikke, at der bliver oprettet nye arbejdspladser på Bornholm. Konsekvenserne af det bliver, at man giver tilskud til at lukke endnu flere virksomheder.

Men så kan Bornholm selvfølgelig omskibes til et frilandsmuseum, hvor de lokale politikere kan iklædes guideuniformer, og så kan de trække tyskerne rundt og vise dem de nedlagte fabrikker.

Det er ikke den udvikling, vi ønsker i Fremskridtspartiet. Vi ønsker, at hjulene skal snurre på Bornholm. Vi ønsker, at man fra Bornholms side skal være stolte og glade over at have sit eget erhvervsliv og over at være i stand til at tjene sine egne penge.

Dertil kommer man kun, hvis man erkender. Men det er den erkendelse, der i denne sag som i hundredvis af andre sager er den ideologiske blokering hos de partier, der taler imod det her forslag, nemlig erkendelsen af, at 30 års brandskatning af dansk erhvervsliv har smadret dansk erhvervsliv.

Hvis man erkender det, erkender man også, at den politik, man selv har stået for, har været fejlagtig. Det kræver som bekendt en lille mand at begå fejl, men en stor mand at erkende fejl. Det vil man altså ikke.

Hvordan var modtagelsen så af det her forslag, da Fremskridtspartiet fremsatte det?